

šení; provedou je ministři národní obrany a vnitra v dohodě s ministrem veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Bradáč v. r.

Dr. Černý v. r.

117.

Zákon ze dne 21. června 1934,

jímž se mění a doplňují některá ustanovení zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Zákon ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb. z. a n., o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, ve znění zákona ze dne 14. července 1931, č. 125 Sb. z. a n., se mění a doplňuje takto:

Část všeobecná.

Čl. I.

§ 2, č. 8 se ruší.

§ 12, odst. 1 se doplňuje a zní:

(1) Příspěvková doba započítává se od prvního dne měsíce, ve kterém pojištěnec vstoupil do zaměstnání, podléhajícího pojistné povinnosti, stala-li se přihláška (§ 5) alespoň jednou stranou včas, nehledíc k tomu, bylo-li pojistné za tuto dobu zapláceno. Jinak se započítává příspěvková doba od měsíce, ve kterém přihláška došla dodatečně nositeli pojištění nebo pojistná povinnost výměrem nebo rozhodnutím byla vyslovena, nehledíc k tomu, bylo-li pojistné za tuto dobu zapláceno. Ostatní doba zaměstnání, podléhajícího pojistné povinnosti, započte se jako příspěvková doba toliko podle skutečně zapláceného pojistného, pokud bylo dodatečně zapláceno do šesti let po splatnosti; do čekací doby podle § 16 započte se však nejvýše dvanáct měsíců.

§ 20 se mění, doplňuje a zní:

(1) Starobní důchod přísluší ve výši a na místě důchodu invalidního bez průkazu nezpůsobilosti k výkonu povolání po dokonání čekací doby pojištěncům, kteří dokonali 60. rok života anebo získali aspoň 480 příspěvkových měsíců, a pojištěnkám, které dokonaly 55. rok

života, jestliže a pokud nejsou zaměstnání způsobem, který by zakládal pojistnou povinnost podle tohoto zákona nebo podle zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří, ve znění zákona ze dne 8. listopadu 1928, č. 184 Sb. z. a n., nebo podle zákona ze dne 11. července 1922, č. 242 Sb. z. a n., o pojištění u báňských bratrských pokladen, nebo zákona ze dne 10. června 1925, č. 148 Sb. z. a n., o pojištění osob samostatně hospodařících pro případ invalidity a stáří, jakmile tento zákon vstoupí v účinnost.

(2) Pojištěncům, kteří překročili 55. rok života a získali aspoň 120 příspěvkových měsíců v povinném pojištění, přísluší po uplynutí 12 měsíců po výstupu z povinného pojištění, nejdříve však od dokonání 56. roku, starobní důchod ve výši a na místě důchodu invalidního bez průkazu nezpůsobilosti k výkonu povolání, jestliže a pokud nejsou zaměstnání způsobem, který by zakládal pojistnou povinnost podle tohoto zákona, nebo zákona č. 221/1924 Sb. z. a n. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. z. a n., nebo zákona č. 242/1922 Sb. z. a n., anebo zákona č. 148/1925 Sb. z. a n. Pojištěnkám za stejných předpokladů přísluší starobní důchod tenkrát, jestliže překročily 53. rok života, nejdříve však od dokonání 54. roku.

(3) Požití starobního důchodu zaniká:

- a) úmrtím důchodcovým,
- b) nejsou-li tu již podmínky předchozích odstavců.

§ 22 doplňuje se dalším odstavcem tohoto znění:

(3) Ustanovení § 33, odst. 2 platí obdobně.

§ 24 se mění, doplňuje a zní:

(1) Invalidní nebo starobní důchod nesmí převyšovati i s příplatky vychovávacími (§ 22) průměr nejvyšších služebních požitků, započitatelných podle § 4 a hlášených podle § 5, jež pojištěnec měl v 30 příspěvkových měsících z posledních 90, po případě z kratší doby před nápadem důchodu. Nezáskal-li pojištěnec 30 příspěvkových měsíců, stanoví se průměr z uvedených požitků, hlášených v této kratší době.

(2) Invalidní nebo starobní důchod činí však nejméně Kč 3.600.

§ 32, odst. 2 se doplňuje a zní:

(2) Úhrn vdovského (vdoveckého) důchodu a důchodu sirotčích nesmí však v žádném případě činiti více než důchod podle § 21, jehož

zemřelý požíval, nebo na nějž měl nárok, zvýšený o příplatky vychovávací podle § 22; ku zvýšení důchodu podle § 28 se však nepřihlíží. Činí-li úhrn více, jest snížiti důchody sirotčí poměrně.

§ 47 doplňuje se novým odstavcem tohoto znění:

(5) Uplatněný nárok přechází na dědice oprávněné osoby.

§ 57 se mění, doplňuje a zní:

Ochranná lhůta.

(1) Nároky z pojištění zůstávají po zániku pojistné povinnosti zachovány po dobu rovnající se čtvrtině příspěvkové doby, nejméně však po dobu 24 měsíců, ale jen pokud nenastala povinnost k převodu podle §§ 113 až 115. Při tom případný zlomek měsíce počítá se za celý měsíc.

(2) Do lhůty, po kterou zůstávají zachovány nároky podle odstavce 1, nepočítá se doba, po kterou

a) pojištěnec požíval invalidního nebo starobního důchodu,

b) výplata důchodu invalidního nebo starobního odpočívala,

c) pojištěnec byl podroben léčebné péči podle § 49 a násl.

§ 58, jehož nadpis se ruší, se mění, doplňuje a zní:

Nároky z pojištění zůstávají zachovány i přes lhůtu stanovenou v § 57 po dobu prokázané nezaměstnanosti, nejdéle však do uplynutí 60 měsíců po zániku pojistné povinnosti, není-li lhůta podle § 57 delší. Podmínkou tohoto prodloužení ochranné lhůty jest, že pojištěnec předloží vždy každého půl roku, počítajíc od prvního dne následujícího po uplynutí ochranné lhůty podle § 57, nositeli pojištění potvrzení veřejné zprostředkovatelný práce nebo odborové zprostředkovatelný práce, která bude v tom směru uznána za rovnocennou zprostředkovatelně veřejné, že se u ní bezvysledně hlásil o místo. Průkaz tento může býti nahrazen potvrzením příslušného obecního úřadu, že pojištěnec pro nedostatek pracovní příležitosti je nezaviněně bez zaměstnání. Nebylo-li potvrzení předloženo do 30 dnů po dni, kterého mělo býti předloženo podle předchozích vět, zaniká zachování nároku podle tohoto paragrafu.

§ 59 se mění, doplňuje a zní:

(1) Vstoupí-li bývalý pojištěnec opět do pojištění dříve, než nastala povinnost k převodu

podle §§ 113 až 115, započítává se mu příspěvková doba dříve získaná, trvalo-li přerušeni nejvýše 5 let ode dne zániku pojištění. Trvalo-li přerušeni dobu delší 5 let, ale kratší 10 let, započítává se příspěvková doba dříve získaná jen tenkrát, získá-li pojištěnec před uplynutím těchto 10 let znovu aspoň 12 příspěvkových měsíců.

(2) Jinak započítává se doba dříve získaná pouze, dokoná-li pojištěnec v novém pojištění aspoň 60 příspěvkových měsíců.

(3) Do doby přerušeni podle předchozích odstavců nepočítá se doba, po kterou pojištěnec požíval invalidního nebo starobního důchodu, nebo po kterou výplata důchodu odpočívala.

§ 60 se mění, doplňuje a zní:

(1) Pojištěnec, který získal aspoň 30 příspěvkových měsíců, má právo pokračovati dobrovolně v pojištění placením úhrnného pojistného (§ 64, odst. 2), jestliže zanikla jeho pojistná povinnost. Dobrovolné pokračování v pojištění jest neplatné, jestliže byl pojištěnec v době, kdy uplatnil nárok na dobrovolné pokračování v pojištění, nezpůsobilým k výkonu povolání (§ 17).

(2) Toto právo zaniká, nebylo-li do měsíce po uplynutí ochranné lhůty zapláceno pojistné aspoň za jeden příspěvkový měsíc.

(3) Pojištěnec může dobrovolně pokračovati v pojištění podle své volby buď ve třídě služného, v níž byl zařaden v době zániku pojistné povinnosti, nebo v jedné ze čtyř tříd nejbližší nižších s tím omezením, že pojistné třídy zvolené nesmí býti nižší, než čtvrtina pojistného třídy, v níž byl naposledy povinně pojištěn. Změna třídy jest přípustna v mezích věty předchozí.

(4) Dobrovolné pokračování v pojištění zanikne, jestliže:

1. pojištěnec ohlásí, že se vzdává dalšího pokračování v pojištění,
2. pojištěnec nezaplatil pojistného a neučinil tak dodatečně do 12 měsíců po jeho splatnosti,
3. vznikla-li povinnost k převodu podle §§ 113 až 115.

(5) Po zániku dobrovolného pokračování v pojištění zůstávají pojistné nároky zachovány do 12 měsíců, jestliže v této době nenastala povinnost k převodu podle §§ 113 až 115. Ustanovení § 57, odst. 2 platí zde obdobně.

(6) Dobrovolným pokračováním v pojištění nemůže býti zkrácena ochranná lhůta plynoucí z povinného pojištění.

§ 65, odst. 1 se mění a zní:

(1) Pojistné jest platiti po dobu, po kterou trvá smluvní služební poměr, zakládající pojistnou povinnost, s výjimkou stanovenou v § 55, odst. 2.

§ 113, odst. 3 se mění, doplňuje a zní:

(3) Jestliže uplynulo od zániku pojištění u dřívějšího nositele pojištění více než 5 roků, ale méně než 10 roků, jest dosavadní nositel pojištění povinen k převodu pouze, získal-li pojištěnec u dalších nositelů pojištění před uplynutím těchto 10 roků znovu aspoň 12 příspěvkových měsíců. Jinak jest dosavadní nositel pojištění povinen k převodu pouze, dokonal-li pojištěnec v novém pojištění u dalších nositelů pojištění aspoň 60 příspěvkových měsíců. Do doby přerušení podle tohoto odstavce nepočítá se doba, po kterou pojištěnec požíval invalidního nebo starobního důchodu, anebo po kterou výplata důchodu odpočívala.

§ 124 se mění a doplňuje takto:

1. Odstavec 2 zní:

(2) Základna pro vyměrování úhrnných dávek jest průměr služebních požitků započítatelných podle § 4 a hlášených podle § 5 za posledních 60 příspěvkových měsíců před nápadem dávky, po případě za kratší dobu, při čemž při stanovení tohoto průměru se počítají pouze nejvyšší služební požitky dosažené v uvedené době po dobu 24 měsíců a nejnižší služební požitky dosažené v uvedené době po dobu 12ti měsíců. Bylo-li odbyto pouze 36, po případě méně příspěvkových měsíců, počítá se tento průměr ze všech služebních požitků započítatelných podle § 4 a hlášených podle § 5.

2. Odstavec 4 zní:

(4) Starobní důchod přísluší na místě a ve výši invalidního důchodu bez průkazu nezpůsobilosti k výkonu povolání po skončení 420 příspěvkových měsíců tohoto pojištění, nejpozději dokončením 60. roku věku, získal-li pojištěnec aspoň 60 příspěvkových měsíců tohoto pojištění podle odstavců 8 a 9 a není-li zaměstnán jako novinář.

3. Za odstavec 4 vkládají se nové dva odstavce jako odstavce 5 a 6 tohoto znění:

(5) Je-li pojištěnec, jenž splnil podmínky pro nápad starobního důchodu podle předcházejícího odstavce, zaměstnán způsobem uvedeným v § 20, odst. 1, odpočívá po dobu tohoto zaměstnání starobní důchod ve výši, která by pojištěnci příslušela, kdyby byl pojištěn podle obecných předpisů tohoto zákona. Byl-li pojištěnec v tomto zaměstnání pojištěn podle toho-

to zákona, zvyšuje se po skončení tohoto pojištění starobní důchod o příslušné zvyšovací částky podle § 21.

(6) Pojištěncům, kteří překročili 55. rok života a získali aspoň 120 příspěvkových měsíců v pojištění podle tohoto paragrafu, přísluší po uplynutí 12 měsíců po výstupu z tohoto pojištění, nejdříve však od dokonání 56. roku starobní důchod ve výši a na místě důchodu invalidního bez průkazu nezpůsobilosti k výkonu povolání, jestliže a pokud nejsou zaměstnání způsobem uvedeným v § 20, odst. 2.

4. Dosavadní odstavce 5 až 13 označují se jako odstavce 7 až 15.

5. Citace odstavce 13 v dosavadním odstavci 6 — nyní 8 — se nahraňuje citací odstavce 15, citace odstavce 6 v dosavadním odstavci 7 — nyní 9 — se nahraňuje citací odstavce 8, citace odstavce 8 v dosavadním odstavci 9 — nyní 11 — se nahraňuje citací odstavce 10 a citace odstavce 6 v dosavadním odstavci 13 — nyní 15 — se nahraňuje citací odstavce 8.

Za § 162 vsunuje se nový § 162a) tohoto znění:

§ 162a).

(1) Nositelé pojištění mohou se uspokojiti z cenných papírů jim do zástavy daných, je-li dlužník v prodlení, bez soudního řízení a smějí je po předchozí pohružce dáti veřejně prodati. Mají-li cenné papíry cenu bursovní nebo tržní, může se prodej provést také neveřejně za běžnou cenu prostřednictvím bursovního dohodce nebo, není-li ho, prostřednictvím orgánu oprávněného k dražbám.

(2) Ministerstvem sociální péče potvrzené výkazy o splatných pohledávkách nositelů pojištění ze zápůjček, z anuit, z úroků a z ostatního smlouveného příslušenství jsou exekučními tituly. Tyto výkazy jsou vykonatelný soudní exekucí. Povoliti a vykonati exekuci jest povolán příslušný exekuční soud.

§ 176 se mění, doplňuje a zní:

(1) Důchody zvyšují se za dobu vojenské služby za války státním občanům československým, kteří získali aspoň jeden příspěvkový měsíc před nastoupením vojenské služby za války, anebo kteří nejdéle do všeobecné demobilisace (28. února 1921) získali aspoň jeden příspěvkový měsíc, o státní příspěvek; státní příspěvek může se v případech zvláštního zřetele hodných přiznati i zaměstnancům, kteří se vrátili teprve po 28. únoru 1921 do občanského povolání. Státním občanům československým zaměstnaným v zemi Slovenské aneb Podkarpatoruské poskytne se státní příspěvek

za dobu vojenské služby za války, vstoupili-li do pensijního pojištění nejdéle do 31. prosince 1923.

(2) Státní příspěvek, o nějž se zvyšuje důchod invalidní nebo starobní, činí za každý měsíc vojenské služby za války dvě třetiny premie třídy služného [§ 177, odst. 1, lit. a)], v níž pojištěnec byl zařazen po prvé po ukončení války, po případě v níž byl zařazen naposledy před nastoupením vojenské služby za války, nejvýše však dvě třetiny premie třídy VI. s tím, že státní příspěvek činí ročně nejméně Kč 240.—. Státní příspěvek k ostatním důchodům vyměřuje se ve stejném poměru, v jakém se vyměřují tyto důchody z důchodu invalidního a starobního podle tohoto zákona. K dávkám jednorázovým se státní příspěvek neposkytuje. Zemřel-li pojištěnec u výkonu vojenské služby před všeobecnou demobilisací (28. února 1921), považuje se pro stanovení státního příspěvku k důchodu pozůstalých za dobu jeho vojenské služby za války doba ode dne jejího nastoupení až do dne provedené demobilisace.

(3) Částka, o kterou se zvyšují důchody v důsledcích státního příspěvku, nezapočítá se do nejvýše přípustné výše důchodu podle § 24, odst. 1 a do nejmenších částek důchodu podle § 24, odst. 2, § 25, odst. 4, § 32, odst. 1 a § 34, odst. 2 a 3, a nesmí býti dále zaúčtována zaměstnavatelem na zaopatřovací požitky příslušející smluvně jeho zaměstnancům, po případě na zákonná plnění zaměstnavatelů podle zákona ze dne 18. března 1921, č. 130 Sb. z. a n., kterým se upravují zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém.

(4) Za dobu vojenské služby za války počítá se též doba odbytá podle § 4 zákonů o válečných úkonech (t. zv. osobní válečné úkony), v zajetí válečném, doba, během níž byl pojištěnec internován, a doba, po kterou vykazoval pojištěnec nejméně 50%ní snížení výdělečné schopnosti ve smyslu příslušných právních předpisů o požitcích válečných poškozeněů.

(5) Náklady spojené se zvýšením důchodů za dobu vojenské služby za války hradí nositelům pojištění stát. Způsob vyúčtování úhrady těchto nákladů upraví ministr sociální péče po slyšení Všeobecného pensijního ústavu a Svazu pensijních ústavů v dohodě s ministrem financí.

(6) Nárok na přiznání státního příspěvku jest uplatněn u posledního nositele pojištění do 6 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona a doložití potřebnými doklady.

Část zvláštní.

Čl. II.

§ 1.

(1) Náhradní ústavy (§§ 73, 103 až 111), poskytují důchod podle § 20, odst. 2 ve výši, která by příslušela, kdyby pojištění bylo provedeno u Všeobecného pensijního ústavu se zvýšením podle § 177 a); důchody vdovský, vdovecký, sirotčí, rodičů a pohřebné vyměřují se však podle invalidního důchodu, na který měli důchodci nárok v době úmrtí.

(2) Ustanovení odstavce 1 platí s výjimkou zvýšení podle § 177 a) také pro nositele pojištění podle § 3 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. a vládního nařízení ze dne 9. února 1933, č. 33 Sb. z. a n., o pensijním pojištění zaměstnanců soukromých drah. Pokud toto vládní nařízení se dovolává právních předpisů zákona č. 26/1929 Sb. z. a n., rozumí se tím ustanovení citovaného zákona ve znění této novely.

§ 2.

Vláda se zmocňuje, aby nařízením upravila započítání legionářské služby pro nápad starobního důchodu.

Přechodná ustanovení.

Čl. III.

§ 1.

Pro osoby, které v den vstupu tohoto zákona v účinnost požívají starobního důchodu podle § 20, odst. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., anebo tento důchod před tímto dnem podle odstavce 4 uvedeného paragrafu si odložily, zůstávají tato dosavadní ustanovení v platnosti do 6 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona. Po uplynutí této doby mají tyto osoby nárok na starobní důchod, vyměřený s přihlédnutím k příspěvkové době, získané ode dne účinnosti tohoto zákona pouze tehdy, jestliže a pokud nejsou zaměstnány způsobem uvedeným v § 20, odst. 1.

§ 2.

(1) V případech, v nichž byl snížen důchod podle § 24 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., jest na žádost oprávněné osoby důchod nově vyměřiti podle § 24 ve znění tohoto zákona a vypláceti ode dne jeho účinnosti.

(2) Žádost jest podati u příslušného nositele pojištění do 12 měsíců po vstupu tohoto zákona v účinnost.

(3) Vyměřuje-li se důchod podle § 24, nepřihlíží se ke zvýšení důchodu vyplývajícimu ze zákupu příspěvkové doby, který byl pro-

veden před vstupem tohoto zákona v účinnost.

§ 3.

(1) Osobám, které v den vstupu tohoto zákona v účinnost si zachovávají nároky placením uznávacího poplatku podle ustanovení § 58 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., zůstává právo zachovávat si nároky podle uvedeného ustanovení i po účinnosti tohoto zákona až do opětného vstupu do pojištění.

(2) Doba, po kterou se platí uznávací poplatky, nepočítá se do doby přerušení podle § 59 a § 113, odst. 3.

(3) Takto zachované nároky zanikají, zůstane-li dotyčná osoba se zaplacením poplatku déle než jeden rok v prodlení nebo vznikla-li povinnost k převodu podle §§ 113 až 115.

(4) Osoby, kterým v den vstupu tohoto zákona v účinnost neuplynula ještě podle § 58 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. lhůta pro zachování nároků, mají právo pokračovat dobrovolně v pojištění. Toto právo zaniká, nebylo-li do konce šestého měsíce ode dne účinnosti tohoto zákona zapláceno pojistné aspoň za jeden příspěvkový měsíc. Pokud lhůta podle § 60, odst. 2 jest příznivější, zůstává tato lhůta nedotčena.

(5) Osobám, kterým se v den vstupu tohoto zákona v účinnost zachovávají nároky podle § 57 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., zůstávají tyto nároky zachovány podle uvedeného ustanovení, pokud lhůta uvedená v §§ 57 a 58 ve znění této novely není pro ně příznivější.

§ 4.

Ustanovení § 176, odst. 2, 3 a 4 ve znění této novely mají účinnost ode dne 1. ledna 1929.

Ustanovení závěrečná.

Čl. IV.

§ 1.

Pokud tento zákon nestanoví jinak, nabývají jeho ustanovení účinnosti prvním dnem měsíce po vyhlášení.

§ 2.

Tento zákon provede ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Meissner v. r.

118.

Vládní nařízení

ze dne 15. června 1934,

kterým se prodlužuje platnost hromadných smluv pracovních.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 1 zákona ze dne 9. června 1933, č. 95 Sb. z. a n., o mimořádné moci nařizovací, prodloužené zákonem ze dne 15. listopadu 1933, č. 206 Sb. z. a n.:

§ 1.

Hromadné smlouvy pracovní, pokud upravují otázky mzdové (platové), ujednané mezi jedním nebo několika zaměstnavateli, nebo jejich jednou nebo několika odborovými organizacemi (korporacemi) a jednou nebo několika odborovými organizacemi (korporacemi) zaměstnanců, platné v den účinnosti tohoto nařízení, nemohou býti vypovězeny do 30. dubna 1935. Pokud takovéto hromadné smlouvy upravují podmínky platnosti i po 30. dubnu 1935, zůstávají tato ujednání nedotčena.

§ 2.

V závodech, kde v době mezi dnem 1. ledna 1933 a dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení byla v platnosti hromadná smlouva pracovní, která pak zanikla nebo byla vypovězena, platí do 30. dubna 1935 sazby mzdové (platové) platné v den účinnosti tohoto nařízení, pokud nebyly nebo nebudou ujednaný pro tyto závody nové hromadné smlouvy.

§ 3.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr sociální péče, a pokud jde o podniky podléhající obecnímu hornímu zákonu, ministr veřejných prací v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Černý v. r.

Dr. Trapl v. r.

Dr. Krčmář v. r.

Dr. Dérer v. r.

Dostálek v. r.

Bechyně v. r.

Dr. Czech v. r.

Dr. Hodža v. r.

Bradáč v. r.

Dr. Meissner v. r.

Dr. Spina v. r.

Dr. Franke v. r.

Dr. Šrámek v. r.